

# РЕШЕНИЕ

№ 16303

гр. София, 28.04.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2636** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Х. А. Л. В., роден на 12.05.98 г. в Т., М., притежаващ паспорт № N 12788276, издаден на 27.02.24 г., валиден до 27.02.34 г., с адрес: [населено място], М., [улица], кв. Т., Ла М. Т., чрез адв. Ю. Б. Р., против Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от Т. М. Х., З. при Генерално консулство на Република България в М.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, доколкото след извършени проверки се установило, че при предишното си пребиваване апликантът е нарушил паспортно визовия режим на Р България, за което има издадени наказателни постановления.

Жалбоподателката твърди, че актът е незаконосъобразен - издаден при съществени административнопроцесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и издаден от некомпетентен орган, поради което, в законоустановения срок, на основание чл. 145 и сл.от АПК, вр.с. чл. 10а от ЗЧРБ, изцяло оспорва пред съда, издаденият Отказ за издаване на виза , постановен от Т. М. Х., З. при Генерално консулство на Република България в М.. Искане се отмяна на акта.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. А. Л. В., чрез адв. Ю. М.-Х. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът Т. М. Х., З. при Генерално консулство на Република България в М. – редовно

призована, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 11.12.25 г. жалбоподателят е поискал от консулска служба при посолството на Република България в М., да му се издаде виза тип "Д", поради желанието му да учи в България в Музикална Академия „П. В.“.

Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза "Д", издаден от завеждащ консулска служба при посолството на Република България в М.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят при предишното си пребиваване е нарушил паспортно визовия режим на Р България, за което има наложена глоба.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 4/20.01.25 г. на Посланика на Р България в М., с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че актът е немотивиран, доколкото само преписва разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ.

Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби без други мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на отдел „Миграция“-СДВР, с рег. № 513р-512181501.26 г., с което е дадено отрицателно становище за уважаване на заявлението, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят при предишното си пребиваване е нарушил паспортно визовия режим на Р България, за което има издадени наказателни постановления.

Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Отказът за издаване на виза "Д" е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят при предишното си пребиваване е нарушил паспортно визовия

режим на Р България, за което има наложена глоба.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал няколко от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ се отказва издаване на виза на лице, за което има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република България.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от факта, че за него съществува информация, затова, че е нарушил през последните 5 години граничния паспортно-визовия режим на Република България.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от отдел „Миграция“-СДВР, с рег. № 513р-512181501.26 г., се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото е доказано, че жалбоподателят през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия режим на Република България.

Ирелевантен е факта, че жалбоподателят не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, защото той попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, тъй като е нарушил през

последните 5 години граничния паспортно-визовия режим на Република България.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, а чл. 14 установява забрана за дискриминация.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл. 10а ал. 4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС. Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията.

Не са установени по безспорен начин четири от необходимите изисквания от ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недоброръководност от негова страна. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят

изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

По делото се твърди, че тъй като отказът е немотивиран, то той противоречи на чл. 14 от ЕКПЧ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 14 от Конвенцията, озаглавен Забрана от дискриминация и според който: упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак. На това основание се иска отмяна на акта на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза "Д", не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По-горе се посочи, че в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на от отдел „Миграция“-СДВР, с рег. № 513р-512181501.26 г., което дава отрицателно становище за уважаване на заявлението, което на базата на документите по преписката е достатъчно основание за постановяване на обжалвания отказ В този смисъл не може да се приеме, че отказът е немотивиран и поради това – дискриминационен по отношение на жалбоподателя. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Л. В., роден на 12.05.98 г. в Т., М., притежаващ паспорт № N 12788276, издаден на 27.02.24 г., валиден до 27.02.34 г., с адрес: [населено място], М., [улица], кв. Т., Ла М. Т., чрез адв. Ю. Б. Р., против Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от Т. М. Х., З. при Генерално консулство на Република България в М.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, доколкото след извършени проверки се установило, че при предишното си пребиваване апликантът е нарушил паспортно визовия режим на Р България, за което има издадени наказателни постановления.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.